

Bâb I Âli de Bir Gün 2

– Arzeni · 30 Eylül 2011

Bâb-ı Âli de gezmenin keyfine vardıkça, öğrenmeye olan hevesim gün geçtikçe artıyordu. Avare gezdiğim, zamanı hoyratça kullandığım günlere, saatlere, anlara acımaya başladım. Eyvâhlarım, eyyâmlarım artıkça arttı!! Otelde ki odam, artık bana dar gelmiyordu. Eski yatak, komodin, gardrop daha bi sevimli gelmeye başladı. Salça kutusunda bir solup, bir açılan menekşelere daha bir özenle bakıyordum. Sevgiyle suluyordum onları... Hüseyin abi'nin "Hadi Bâb-ı Âli'ye gidiyoruz" cümlesinde ki iksiri anlatmam mümkün dahilinde değil...

Hüseyin abiyle, akşamları ortalık sakinleşince, beraber kitap okuyorduk... Yeni çıkmış dergilerde ki makaleleri yorumluyor, fikir teatisinde bulunuyorduk. Müthiş bir keyif alıyordum. Dergide yazısını okuduğum kişinin, kendimce yorumladığım ama anlamadığım taraflarını şair ve yazarına sorup, cevabını almak... Bunlar okulda da çok işime yarıyordu. Her sabah kavga ettiğim hocam, bende ki bu değişimi çözmeye çalışıyordu.

Otelin dar ama, sıcacık lobisi nelere şahit oluyordu anlatamam. Hüseyin abi'de güzel şiirler yazardı. Ama daha da önemlisi, tok sesiyle müthiş güzel şiir okuyordu. Altmış sekiz kuşağının tüm temsilcileri gibi, okumuş, entellektüel kişiliğinin yanında etkili konuşma ve ikna kabiliyeti vardı. Her Bâb-ı Âli ziyaretimizde tanıştığımız kendince derya olan şair ve yazarların her bir cümlesi, hal ve hareketi bana bir ders oluyordu... Mevlâna'nın dediği gibi "Her gün onlarca öğretmenim olur benim..." sözünün sırrı bu olsa gerek ... Hayatı artık daha bir seviyordum... Öğrenme, yazma ve okumayı geciktirdiğim her an'ı zayı sayıyordum. Yine Mevlâna hazretlerinin dediği gibi; "Sevmek ne kadar güzel şey, lakin; düşünsenize sevmeyi yaratan Allah'ı, o ne kadar güzeldir değil mi?" ***

Yine, kitap almak bahanesi altında, kimleri görürüm hayaliyle gezerken... Ana! o da ne?

Nazım Hikmet, Peyami Safâ ve Necip Fazıl karşıdan geliyorlardı. Ayaklarımın bağı çözüldü. Üç, ulû çınar... Necip Fazıl Üstadı dinlemiş, etkili ses tonu, belagâtı ve akıcı anlatım kabiliyeti karşısında büyülenmiştim. Lâkin Uzun boyu, gri takım elbisesi ile Nazım Hikmet, yolun soluna doğru iyice yanaşarak durdu. Harâretli bir şekilde Necip Fazıl'a uzanarak; "Sana bu konuda katılmıyorum mir'im" dedi. Peyami Safâ araya girerek; "Dostlar, ikinizi de çok iyi anlıyorum. Ancak, bu böyle ulu orta konuşulacak mevzuu değil. Akşama doğru, üniversiteden bir iki hocayı çağırırım. Ortak karar vereceğimiz bir yere gideriz. Çay içer, sohbet eder tartışırız."

Acaba ne konuşulacaktı? Neleri tartışacaklardı? Dünya görüşleri çok farklıydı... Yerine göre hakarete varan tartışmaları bile oluyormuş... Necip Fazıl'da, Nazım Hikmet'te kendi görüşleri yüzünden müteaddit defalar hapse girmişlerdi. Hüseyin abi, bir çok kez katılmış bu toplantılara hatta, otelin kahvaltısı

salonunda birkaç kez de kendisi ağırlamış misafirlerini...Hemen aklıma bu üç çınarı, otele davet etmek geldi.Hüseyin abi, memnun bile olurdu.Koşarak selam verdim.

"Selamunaleyküm, ey ulu çınarlar!"

Üçü de şaşkınlıkla bana doğru baktılar. "Buyur genç" dedi ; Peyami Safâ...

" İzniniz olmadan, konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Ben, Hüseyin Hilmi Çaba'nın yakınıyım. Hani şu, Haşim Otel var ya,oranın sahibi..."

Necip Fazıl;

"Ha, şu bizim Hüseyin! Sen, nesi olursun?"

"Yakınıyım,aynı zamanda o otelde kalıyorum.Edebiyat bölümü öğrencisiyim." Üstad sözünü yineleyerek sordu;

"Gözüm, seni bir yerden ısırtıyor ama"

Heyecanım, artık doruk noktasındaydı. Dizlerim, bedenimi taşımakta ısrar ediyor,zıngır zıngır titriyordu.Heyecanlı ve titrek bir sesle cevap verdim;

"Hak-ı-sı-nız üstadım. Geçen gün, kitap tanıtımınıza Hüseyin abi'yle beraber katıldık.Sohbetinizi sonuna kadar,ön sıralarda dinledik."

Elini,yüzüne doğru götürerek başını salladı ve;

"Evvvet,şimdi oldu" dedi.

Yine, bütün cesaretimi toplayarak,ayağıma kadar gelen bu fırsatı ganimete çevirmeliydim.Aceleci ve heyecanlı bir şekilde önerimi sundum;

" İzniniz olursa, bir önerim olacak sizlere.Bu akşam yapacağınız toplantıyı, bizim otelde yapamaz mısınız ?"

Nazım Hikmet; elini, omzuma uzatarak beni kendine doğru çekti. "Bu genci, kıracağıma kafamı kırarım" dedi. Kıvırcık ve sarı saçlarını taşıyan başını göstererek. Evet, dediler ve ayrıldık.

Bir kuş muydum?Hayaller aleminde mi yaşıyordum? Bedenim, niye bu kadar hafifti? Allah'ım, biri beni çimdiklese de kendime gelsem.Koşuyordum,durmadan koşuyordum.Otele gelmiştim.Nefes nefese içeri girdim.

"Oğlum,bu ne hal?" dedi Hüseyin abi ."Kaç, kurt boğdun?" Ağzımı bir türlü toparlayamıyorduk ki,cevap vereyim.Ellerim dizlerimde "Gelecekler,buraya gelecekler" dedim.

Hüseyin abi, iyice şaşırmış ve biraz da korkmuştu.

"Kimler gelecek,yoksa o pe...venkler, yine haraç almaya mı gelecek?" Yok,yok ! Necip Fazıl,Nazım Hikmet ve Peyami Safa buraya gelecekler.

Hüseyin abi,tok sesiyle adeta gürlledi;

"Hadi canım sende!,doğru mu söylüyorsun?"

"Evet,hazırlık yapalım abi.Biraz, poça,simit,bisküvi falan alalım olmaz mı?"

En az, benim kadar heyecanlanan Hüseyin abi...

"Al şu parayı,çabuk git o söylediklerini kap gel" Adile teyzeye bağırdı.

"Adile hanım,şu girişi ve kahvaltı salonunu son bir kez kolaçan et ve öyle çık " dedi...

Beklenen an gelmişti...

Devamı gelecek...